

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **obec Roudné**, sídlem Roudenská 120, Roudné, zastoupené Mgr. Martinem Caplem, advokátem, sídlem Husova třída 1847/5, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **OMEGA & partners s. r. o.**, sídlem Jana Růžičky 1143/11, Praha 4, zastoupené Mgr. Ondřejem Trnkou, LL.M., advokátem, sídlem nám. Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2020, č. j. 100/2020-120-STSP/3, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 11. 2021, č. j. 63 A 22/2020-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Posuzovaný případ se týká otázky, v jaké lhůtě je třeba zahájit prezkumné řízení týkající se souhlasu vydaného podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a jaká lhůta platí pro vydání rozhodnutí ve zkráceném prezkumném řízení podle § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[2] Osoba zúčastněná na řízení jako stavebník podala v prosinci 2019 žádost o kolaudační souhlas ke stavbě komunikace a chodníků, která se nachází na území žalobkyně.

[3] Magistrát města České Budějovice vydal dne 21. 1. 2020 k této stavbě kolaudační souhlas. Dne 27. 1. 2020 se žalobkyně obrátila na magistrát a domáhala se zrušení kolaudačního souhlasu, což magistrát vyhodnotil jako podnět k provedení přezkumného řízení. Dne 21. 2. 2020 předal spis Krajskému úřadu Jihočeského kraje jako nadřízenému orgánu, který je k provedení tohoto řízení příslušný.

[4] Krajský úřad vydal dne 5. 6. 2020 ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutí, jímž kolaudační souhlas zrušil a věc vrátil magistrátu k novému projednání. Podle krajského úřadu mělo být ve věci vedeno kolaudační řízení podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), za jehož účinnosti byla stavba pravomocně povolena. Stavba navíc vykazuje oproti ověřené projektové dokumentaci takové změny, ke kterým je zapotřebí povolení změny stavby před dokončením a posouzení z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu.

[5] Žalovaný rozhodnutím označeným v hlavičce zrušil rozhodnutí krajského úřadu a přezkumné řízení zastavil. Podle žalovaného z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013-45, č. 3166/2015 Sb. NSS, vyplývá, že rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení lze vydat pouze ve dvouměsíční subjektivní lhůtě a roční objektivní lhůtě vyplývající z § 96 odst. 1 správního řádu. Dvouměsíční subjektivní lhůta začíná běžet dnem, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu pro zahájení přezkumného řízení. V posuzovaném případě podle žalovaného začala plynout dne 22. 2. 2020 (den poté, kdy krajský úřad obdržel spis magistrátu) a skončila 22. 4. 2020. Jelikož krajský úřad vydal rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení až po marném uplynutí této lhůty, bylo třeba jeho rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.

[6] Krajský soud v Českých Budějovicích napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného. Krajský soud uvedl, že podle § 122 odst. 4 stavebního zákona lze souhlas přezkoumat v přezkumném řízení, které lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. Tato speciální úprava vylučuje subsidiární použití subjektivní i objektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení podle § 96 odst. 1 správního řádu. Speciální jednorozhodnutí lhůta podle § 122 odst. 4 stavebního zákona se pak použije i pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. Tato lhůta byla v posuzované věci dodržena. Krajský soud proto zrušil rozhodnutí žalovaného, který podle jeho názoru na věc nesprávně aplikoval dvouměsíční subjektivní lhůtu, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Proti rozsudku podala osoba zúčastněná na řízení (stěžovatelka) kasační stížnost.

[8] Podle stěžovatelky je jádrem sporu otázka, zda pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení vedeném o kolaudačním souhlasu platí subjektivní dvouměsíční lhůta podle § 96 odst. 1 správního řádu.

[9] Stěžovatelka má za to, že krajský soud pominul teleologický, historický a systematický výklad právní úpravy a nezabýval se otázkou, jaký důvod vedl zákonodárce k zakotvení speciální úpravy lhůt přezkumného řízení do § 122 odst. 4 stavebního zákona. Obdobná úprava je přitom obsažena u jiných souhlasů upravených stavebním zákonem, ale i v § 174 odst. 2 správního řádu, který upravuje přezkumné řízení týkající se opatření obecné povahy. Komentářová literatura přitom dovozuje, že „není patrně žádného důvodu, proč by i v případě přezkumu opatření obecné povahy subjektivní dvouměsíční lhůta platit

pokračování

neměla“ (Vedral, Josef. Správní řád: komentář. 2., aktualiz. a rozš. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 1387).

[10] Podle stěžovatelky se nelze domnívat, že zákonodárce „*usiloval o jakési vyloučení užití subjektivní lhůty mlčky*“, tedy jejím neuvedením v § 122 odst. 4 stavebního zákona. Taková legislativní technika by byla „*velice neobratná*“, a to zvláště ve srovnání s výslovným vyloučením lhůty obsaženým například v § 165 odst. 7 správního řádu. Skutečným důvodem pro zakotvení zvláštní úpravy jsou odlišné vlastnosti kolaudačního souhlasu, který nenabývá právní moci. Proto zákonodárce musel upravit, od jakého jiného okamžiku běží objektivní lhůty. Zákonodárce zvolil okamžik, kdy souhlas nabyl právních účinků. Tento záměr zákonodárce lze podle stěžovatelky dovodit i z důvodové zprávy k zákonu č. 350/2012 Sb., jímž byla zvláštní úprava lhůt pro přezkumné řízení do stavebního zákona vložena. Naopak subjektivní lhůta nemá spojitost s vlastnostmi přezkoumávaného aktu, a proto nebylo třeba ve stavebním zákoně odchylně upravit její počátek.

[11] Stěžovatelka připomíná, že přezkumné řízení umožňuje zasáhnout do právní jistoty a nabytých práv. Jde tudíž o výjimečný nástroj a podmínky pro jeho užití je dle judikatury třeba vykládat restriktivně. Navíc není důvod, aby pro přezkumné řízení týkající se kolaudačního rozhodnutí platila subjektivní dvouměsíční lhůta, a pro kolaudační souhlas nikoliv. Nedávalo by smysl, aby zjednodušená právní úprava spojená s kolaudačními souhlasy poskytovala nižší míru právní jistoty.

[12] Dále stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně charakterizuje kolaudační souhlas jako jiný úkon dle části čtvrté správního řádu, a to s odkazem na judikaturu, která je překonána usnesením rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, č. 3931/2019 Sb. NSS, *souhlasy II*, podle něhož jde materiálně o rozhodnutí. Dále krajský soud odkázal již jen na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 1. 2020, č. j. 15 A 164/2016-69, který sice v obdobné věci rovněž vyloučil aplikaci subjektivní dvouměsíční lhůty, ale bez jakékoliv podrobné a přesvědčivé argumentace. Odkazovaný rozsudek navíc rovněž nepokládá souhlas za rozhodnutí a chybně dovozuje i subsidiární použití § 156 správního řádu. Stěžovatelka konečně označuje za nepřezkoumatelný jednak závěr, že úprava zkráceného přezkumného řízení v § 98 správního řádu se týká podmínek tohoto řízení, nikoliv lhůt pro vydání rozhodnutí, jednak úvahu, že z již citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 2 As 74/2013-45 plyne princip restriktivního výkladu, který znamená, že ve zkráceném přezkumném řízení vedeném ve věci kolaudačního souhlasu je třeba vydat rozhodnutí v jednorroční lhůtě. Stěžovatelka shrnuje, že z rozsudku je sice zřejmé, že se podle krajského soudu dvouměsíční subjektivní lhůta uplatnit nemá, ale není vůbec jasné, jak k takovému závěru krajský soud došel.

[13] Žalobkyně ani žalovaný nevyužili možnosti se ke kasační stížnosti vyjádřit.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Rozsudek krajského soudu předně není nepřezkoumatelný. Krajský soud srozumitelně vyložil, že speciální úprava lhůt dle § 122 odst. 4 stavebního zákona podle něj vylučuje použití úpravy lhůt dle § 96 odst. 1 správního řádu, včetně dvouměsíční subjektivní lhůty, a dále dovodil, že pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení platí jednorocní lhůta dle § 122 odst. 4 stavebního zákona. Námitky stěžovatelky rozporují správnost úvah krajského soudu a nesvědčí o nepřezkoumatelnosti jeho rozsudku.

[17] Nejprve je nutné vypořádat se s otázkou, jaké lhůty dopadají na „běžné“ přezkumné řízení, jehož předmětem je souhlas vydaný podle stavebního zákona.

[18] Správní řád obecně stanoví, že *usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci* (§ 96 odst. 1 správního řádu). *Rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci* (§ 97 odst. 2 správního řádu).

[19] Zákonodárce ve stavebním zákoně zakotvil zvláštní úpravu lhůt pro přezkumná řízení, v nichž se přezkoumává některý ze souhlasů vydávaných stavebním úřadem podle § 96, § 106, § 122, § 127 a § 128 stavebního zákona (tj. územní souhlas, souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru, kolaudační souhlas, souhlas se změnou v užívání stavby a souhlas s odstraněním stavby). Platí, že takový souhlas *lze přezkoumat v přezkumném řízení, které lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. Rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků* (§ 96 odst. 4, § 106 odst. 2, § 122 odst. 4, § 127 odst. 3 a § 128 odst. 3 stavebního zákona).

[20] Podle stěžovatelky zvláštní úprava ve stavebním zákoně modifikuje počátek běhu objektivních lhůt oproti obecné úpravě ve správním řádu, ale nijak se nedotýká dvouměsíční subjektivní lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu. Na přezkumná řízení týkající se souhlasů dle stavebního zákona tedy dle stěžovatelky dopadá i tato subjektivní lhůta.

[21] Nejvyšší správní soud se s argumentací stěžovatelky neztotožňuje.

[22] Zaprvé, výklad prosazovaný stěžovatelkou neodpovídá tomu, jak je ustáleně vykládáno obdobně formulované ustanovení ve správním řádu. Ten již od svého přijetí obsahuje zvláštní úpravu pro přezkumné řízení, jehož předmětem je opatření obecné povahy. Podle § 174 odst. 2 správního řádu *usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat do 1 roku od účinnosti opatření* (před novelizací provedenou zákonem č. 225/2017 Sb. činila tato lhůta 3 roky). Ani toto ustanovení se výslovně nezmiňuje o subjektivní dvouměsíční lhůtě.

[23] Správní soudy ovšem toto ustanovení vykládají tak, že vylučuje aplikaci subjektivní dvouměsíční lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud uvedl, že citovaným ustanovením jsou „*vyloučena, resp. modifikována*“ některá ustanovení o přezkumném řízení včetně § 96 odst. 1 správního řádu (rozsudek ze dne 7. 3. 2014,

pokračování

č. j. 7 AOs 1/2013-35). Krajské soudy pak výslovně uvádějí, že dvouměsíční subjektivní lhůta v těchto případech neplatí (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 9. 2020, č. j. 40 A 6/2020-70, bod 20; rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2021, č. j. 30 A 11/2021-57, bod 15; rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2022, č. j. 55 A 33/2022-72, body 22-24; rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2022, č. j. 59 A 17/2022-75, body 31–33).

[24] Rovněž komentářová literatura většinou nepočítá s použitelností dvouměsíční subjektivní lhůty. Autoři buď výslovně uvádí, že tato lhůta neplatí (Jemelka, Luboš, Pondělíčková, Klára, Bohadlo, David. § 174. In: Jemelka, Luboš a kol. *Správní řád*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 932.), případně že se nepoužije úprava obsažená v § 96 správního řádu (Hejč, David. § 174. In: Potěšil, Lukáš a kol. *Správní řád*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 850), nebo pracují jen s lhůtou objektivní a implicitně tím vyjadřují názor, že žádnou jinou lhůtou zahájení přezkumného řízení omezeno není (Kopecký, Martin. § 174 In: Kopecký, Martin a kol. *Správní řád: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2022, s. 862 a násl.). Pouze v jediném díle, jehož se stěžovatelka dovolává, je řešení této otázky označeno za „[s]porné“ a vyjádřen názor, že „[n]ení *patrně žádného důvodu, proč by [...] subjektivní dvouměsíční lhůta platit neměla*“ (Vedral, Josef. *Správní řád: komentář*. 2., aktualiz. a rozš. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 1387). Komentářová literatura může působit pouze silou své přesvědčivosti. Jediné dílo, od jehož vydání uplynulo přes deset let a v němž nejsou úvahy soudů argumentačně překonány, není dostatečným důvodem pro změnu judikatury.

[25] Lze tedy shrnout, že obdobně formulované ustanovení § 174 odst. 2 správního řádu je judikaturou správních soudů a většinou komentářové literatury vykládáno tak, že vylučuje aplikaci subjektivní lhůty dle § 96 odst. 1 správního řádu. Obdobná ustanovení by zásadně měla být vykládána shodně, což svědčí pro závěr, že zvláštní úprava lhůt ve stavebním zákoně vylučuje použití dvouměsíční subjektivní lhůty.

[26] Zadruhé, i zákonodárce ve své činnosti vychází z toho, že užití obdobné formulace, jaká je obsažena v citovaných ustanoveních stavebního zákona, vede k vyloučení aplikace subjektivní lhůty.

[27] Od novelizace provedené zákonem č. 403/2020 Sb. podle § 149 odst. 8 správního řádu platí, že *přezkumné řízení lze zahájit do 1 roku od právní moci rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno; závazné stanovisko nelze v přezkumném řízení zrušit nebo změnit po uplynutí 15 měsíců od právní moci rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno*.

[28] Tuto formulaci, která odpovídá úpravě obsažené v citovaných ustanoveních stavebního zákona, zákonodárce zvolil s vědomím toho, že tím vyloučí aplikaci subjektivní dvouměsíční lhůty. Z důvodové zprávy totiž vyplývá, že po novelizaci bude možné závazné stanovisko „*přezkoumat kdykoli od vydání závazného stanoviska až do 12 měsíců od vydání rozhodnutí*“ (Poslanecká sněmovna, 8. volební období, 2017–2021, sněmovní tisk č. 673/0, důvodová zpráva, zvláštní část, k čl. XXI, bodu 3). S omezením přezkumného řízení v podobě subjektivní lhůty tedy zákonodárce zjevně nepočítal.

[29] Nejen dosavadní judikatura k výkladu obdobného ustanovení, ale i záměr zákonodárce týkající se obdobně formulovaného ustanovení, tedy svědčí o tom, že užitá formulace měla vyloučit aplikaci subjektivní dvouměsíční lhůty.

[30] Žádné přesvědčivé argumenty pro opačný závěr Nejvyšší správní soud neshledává.

[31] Důvodová zpráva k zákonu č. 350/2012 Sb., kterou byla do stavebního zákona vložena zvláštní úprava lhůt pro přezkum souhlasů, argumentaci stěžovatelky nepodporuje, byť se jí stěžovatelka dovolává. Tato důvodová zpráva se zmiňuje toliko o tom, že se nově upravuje, případně do právní úpravy doplňuje lhůta pro přezkum (Poslanecká sněmovna, 6. volební období, 2010–2013, sněmovní tisk č. 573/0, důvodová zpráva, zvláštní část). Stěžovatelkou zmiňovaný § 165 odst. 7 správního řádu vylučuje zcela úprava lhůt dle § 96 odst. 1 správního řádu, a nikoliv pouze subjektivní lhůty, a nesvědčí tedy o tom, že by zákonodárce uplatnění subjektivní lhůty vždy vylučoval výslovně.

[32] Ani z požadavku ochrany právní jistoty při přezkumu pravomocných rozhodnutí správních orgánů neplyne možnost dovozovat nad rámec znění zákona další podmínky pro provedení přezkumného řízení, které zákonodárce záměrně (být třeba nikoliv výslovně) vyloučil.

[33] Skutečnost, že přezkumné řízení v případě souhlasů vydaných dle stavebního zákona nepodléhá subjektivní dvouměsíční lhůtě, zatímco přezkum obdobných rozhodnutí ano, nezakládá nedůvodnou nerovnost. Zákonodárce je oprávněn rozšířit možnosti posouzení zákonnosti těchto souhlasů v přezkumném řízení na úkor právní jistoty tím, že vyloučí aplikaci subjektivní lhůty. Souhlasy jsou totiž vydávány oproti rozhodnutím ve zjednodušeném procesu, který s sebou nese riziko nezákonnosti, které zákonodárce může pokládat za vyšší a odůvodňující vyloučení aplikace subjektivní lhůty k zahájení přezkumu. Žádné další argumenty na podporu svého výkladu stěžovatelka nepřednesla.

[34] Zahájení přezkumného řízení v případě souhlasů dle stavebního zákona tedy podléhá pouze objektivní lhůtě 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků, a dvouměsíční subjektivní lhůta podle § 96 odst. 1 správního řádu se neuplatní.

[35] Zbývá se vypořádat s tím, jaká lhůta se uplatní pro zkrácené přezkumné řízení.

[36] Zkrácené přezkumné řízení lze dle § 98 správního řádu provést, *jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků*. Mezi *ostatní podmínky pro přezkumné řízení* patří i dodržení lhůt pro jeho zahájení, jak dovodil rozšířený senát v již citovaném rozsudku č. j. 2 As 74/2013-45. Tento rozsudek ovšem nelze chápat tak, že lhůtami se vždy rozumí lhůty dle obecné úpravy v § 96 odst. 1 a 97 odst. 2 správního řádu. V případě, že jsou tyto lhůty upraveny odlišně a obecná úprava správního řádu vyloučena, se na přezkumné řízení vztahuje tato zvláštní úprava.

[37] Jelikož prvním úkonem ve zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí, je třeba vydat toto rozhodnutí ve lhůtě, kterou zvláštní zákon stanoví pro zahájení přezkumného řízení. Pozdější vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení by totiž znamenalo i pozdější okamžik zahájení přezkumného řízení – a tedy i porušení lhůty pro to stanovené. Krajský soud tedy správně dovodil, že rozhodnutí ve zkráceném

pokračování

přezkumném řízení, jehož předmětem je souhlas dle stavebního zákona, je třeba vydat ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků.

[38] Nejvyšší správní soud shrnuje, že na zahájení přezkumného řízení, jehož předmětem je souhlas vydávaný stavebním úřadem podle § 96, § 106, § 122, § 127 a § 128 stavebního zákona, se vztahuje pouze objektivní lhůta 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. Dvoutměsíční subjektivní lhůta podle § 96 odst. 1 správního řádu se neuplatní. V objektivní lhůtě 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků, lze vydat i rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu.

[39] V posuzované věci krajský úřad ve zkráceném přezkumném řízení zrušil kolaudační souhlas vydaný podle § 122 stavebního zákona. Žalovaný následně zrušil rozhodnutí krajského úřadu a přezkumné řízení zastavil, neboť podle něj bylo rozhodnutí vydáno po marném uplynutí dvoutměsíční subjektivní lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu. Již krajský soud správně dovodil, že ve věci se neuplatní dvoutměsíční subjektivní lhůta, nýbrž pouze objektivní lhůta 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. Tato lhůta byla dodržena. Proto krajský soud postupoval správně, když rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Námitky stěžovatelky jsou nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka (osoba zúčastněná na řízení) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů řízení nemá ani žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009-242, č. 2020/2010 Sb. NSS, z aktuálních např. rozsudek ze dne 4. 8. 2022, č. j. 1 As 14/2022-38, bod 29). Náhrada nákladů řízení by naopak náležela procesně úspěšné žalobkyni. Té však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, a proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu